

BAROKNÍ SCHWARZENBERGOVÉ A JEJICH JAZYKOVÁ KULTURA V 17. A 18. STOLETÍ

Rostislav Smíšek

Konstitutivním prvkem identity Schwarzenbergů nebyl v 17. a 18. století jejich regionální či národnostní původ, ale určitý druh kosmopolitismu a příslušnost k evropské šlechtické společnosti. Tato skutečnost se zřetelně odrážela v jejich vztahu k jazykům. Autor článku analyzuje jazykové zázemí barokních Schwarzenbergů. Zkoumá, jakými jazyky mluvili, jakou prestiž měly tyto jazyky v jejich očích a jakým jazykům učili své potomky. Kromě němčiny jako svého prvního (mateřského) jazyka hovořili Schwarzenbergové plynne francouzsky, italsky a latinsky, v 17. století rovněž španělsky. Nezanedbávali však ani vernakulární jazyky, v tomto případě češtinu. Její znalost však byla na podstatně nižší úrovni než znalost románských jazyků a latiny. Do popředí se dostávala praktická, společenská funkce češtiny. Šlechticům stačilo ovládat ji do té míry, aby se mohli dorozumět se svými poddanými v Království českém.